

דברי סיבום לפרק "ראוהו בית דין"

בפרק זה סוכם כי בראש השנה (בהבדל מסוים מן התקיעה ביובל) אין מצוות התקיעה אלא בשופר, ושופר הכשר לכך הוא העשוי מקרני כבשים, יעלים ובעלי חיים דומים להם בלבד ומובחר שבהם – שופר מקרן איל. ואילו קרניים של בעלי חיים אחרים (כגון בקר), וכל שכן חיצורות עשויות עץ או מתכת, אינן נכללות בגדר שופר. נקבע שיעורו של השופר – כדי טפח ומשהו, ושתהא דרך התקנתו באופן שיהא רק שינוי קטן בין השופר המתוקן ובין הקרן בראשו של האיל. ולכן שברים, נקבים, והדבקה, אם גרמו לשינוי צורה ניכר פוסלים בו. לגבי קול התקיעה סוכם כי עיקר המצוה הוא בשמיעת קול שופר, ולא הגדירה התורה את טיבו של קול זה. ועיקר המצווה הוא שהקול שישמע יהיה אכן קול שופר. וכדרך הסבר מסויימת לכך נתבאר כי לא טיבו של הקול גורם אלא עצם השמעתו, הגורמת שיתכוונו ישראל לאכיהם שבשמים.